

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΙΗΟΥ.

(Συνέχεια Ἰδε φυλλάδ. 41).

Ὁ Λεπρέτρ ἐνόησεν ὅτι ἐκεῖνος εἶχεν ὀρεξίν συνομιλίας, καὶ ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα ἀπέβαινε κατ' εὐχὴν, διότι ὑπῆρχε πρᾶγμα τὶ ὅπερ ἐπεθύμει νὰ μάθῃ,

— Λοιπὸν, ἠρώτησε, τί ἔγεινεν ὁ ἄνθρωπός μας; ἤλλοξεν ἵππον;

— Ὅχι, ὄχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος, ὡς τὸ ἐλέγετε, εἶνε ἀριστοκράτης, διότι ἐζήτησε νὰ τοῦ ἐτοιμάσωσι νὰ προγευματίσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Εἰς τὸ δωμάτιόν του ἢ εἰς τὸ δωμάτιόν μου; ἠρώτησεν ὁ Λεπρέτρ, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι τῷ ἐδώσατε τὸ περίφημον ὑπ' ἀριθμὸν 1 δωμάτιον.

— Ἀλλ' αὐτὸ, Κ. Ζαχιά, εἶνε σφάλμα σας, διότι μοι εἶπατε ὅτι δύναμαι νὰ τὸ διαθέσω.

— Καὶ σεῖς πάλιν τὸ ἐπῆρετε κατὰ γράμμα. Καλὰ ἐκάμετε, ἀρκοῦμαι εἰς τὸν ἀριθμὸν 2.

— Ὡ! θὰ ἦσθ' ἐκεῖ ὄχι τόσο καλὰ, διότι τὸ δωμάτιον χωρίζεται ἀπὸ τὸ πρῶτον δι' ἐνὸς σανιδίου διαφράγματος, ὥστε ἀκούει τίς ὅ,τι πράττει ἢ λέγει ὁ ἕτερος εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον.

— Μὴ νομίζετε, φίλε μου, ὅτι ἤλθον ἐδῶ διὰ νὰ προξενήσω πράγματα ἄτοπα, ἢ νὰ ψάλλω ἄσματα ἄσεμνα καὶ φοβεῖσθε μὴ ἀκούσῃ τις ὅ,τι εἶπω ἢ πράξω.

— Ὡ! δὲν μοι ἐπῆλθε τοιαύτη ἰδέα.

— Ἀλλὰ τί εἶνε λοιπὸν;

— Δὲν φοβοῦμαι μὴ παρενοχλήσῃτε ἄλλους, ἀλλὰ μὴ παρενοχληθῇτε ὑμεῖς.

— Καὶ καλὰ, ὁ ξένος εἶνε ταραχοποιός;

— Ὅχι, ἀλλ' ἔχει ὕφος ἐνὸς ἀξιωματικοῦ.

— Πῶς τὸ ἐνοήσατε;

— Πρῶτον ἐκ τῆς στάσεώς του, καὶ δευτέρον διότι ἠρώτησε περὶ τοῦ εἰς Μακὼν σταθμεύοντος συντάγματος· τῷ εἶπον ὅτι εἶνε τὸ ἐβδόμον τῶν ἐφίππων ἀκροβολιστῶν.

— « Ἀ! καλὰ, εἶπε, γνωρίζω τὸν ἱλαρχον, εἶνε εἷς τῶν φίλων μου. Ὁ ὑπηρέτης σας δύναται νὰ τῷ ὑπάγῃ τὸ ἐπισκεπτήριόν μου καὶ νὰ τὸν προσκαλέσῃ νὰ ἔλθῃ ὅπως προγευματίσῃ μετ' ἐμοῦ. »

— Ὡστε ἐννοεῖτε ὅτι ἀξιωματικοὶ μεταξύ των κάμνουσι πάντοτε θόρυβον. Ὅχι· μόνον θὰ προγευματίσωσιν ἀλλὰ καὶ θὰ γευματίσωσι καὶ θὰ δειπνήσωσιν ἰσως.

— Σὰς εἶπον ἤδη, φίλτατε ξενοδόχε, ὅτι δὲν ἐπίστευον νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δια-

μείνω τὴν νύκτα παρ' ὑμῖν, διότι περιμένω ἐπιστολὰς ἐκ Παρισίων, ἐξ ὧν θὰ ὀδηγηθῶ τί νὰ κάμω. Ἐν τούτοις ἄς μοι ἀνάψωσι πῦρ εἰς τὸ δωμάτιον, ἀριθμὸς 2, κάμνοντες ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον θόρυβον διὰ νὰ μὴ παρενοχλῶσι τὸν γείτονά μου. Ἐν ταύτῳ εἶπετε νὰ μοι φέρωσι μίαν γραφίδα, μελάνην καὶ χάρτην, διότι ἔχω νὰ γράψω.

Αἱ διαταγαὶ τοῦ Λεπρέτρ ἐξετελέσθησαν ἀκριβῶς, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀνέβη ἀκολουθῶν τὰ βήματα τοῦ ὑπηρέτου διὰ νὰ μὴ παρενοχληθῇ ὁ Ῥολάνδος ἐκ τῆς γειτνιασεώς του.

Ὁ θάλαμος ἦτο τοιοῦτος, ὅποιον ὁ ξενοδόχος τὸν περιέγραψεν, ὥστε οὐδεμία κίνησις ἠδύνατο νὰ γείνῃ εἰς αὐτόν, οὐδεὶς λόγος νὰ προφερθῇ, χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ εἰς τὸν παρακείμενον.

Οὕτως ὁ Λεπρέτρ ἤκουσεν ἄριστα τὸν ὑπηρέτην τοῦ ξενοδοχείου ἀγγέλλοντα εἰς τὸν Ῥολάνδον τὴν ἔλευσιν τοῦ ἱλαρχοῦ δὲ Σαίν-Μωρίς, καὶ κατὰ συνέπειαν τὰς ἐκφράσεις, ἄς ἐπρόφερον οἱ δύο φίλοι, βλέποντες ἀλλήλους μετὰ πολυχρόνιον ἀπουσίαν.

Ὁ Ῥολάνδος, δυσαρεστηθεὶς ἐπὶ μίαν στιγμήν διὰ τὸν θόρυβον, ὅστις ἐγένετο εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἐλησμονήσεν ταχέως τὸν θόρυβον αὐτόν· ἀλλ' οὐδ' ὑπῆρχε πλέον φόβος ν' ἀνανεωθῇ, διότι ὁ Λεπρέτρ ἄπαξ μείνας μόνος, ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἦσαν γραφίς, μελάνη καὶ χάρτης, καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ εἶχον γνωρισθῇ ἄλλοτε ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ὁ Ῥολάνδος διετέλει τότε ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἐκείνου, ὧν τότε ὑπολογαγός.

Σήμερον οἱ βαθμοὶ ἀλλήλων ἦσαν οἱ αὐτοί, περιπλέον ὁ Ῥολάνδος εἶχε διπλὴν ἀποστολὴν ἐκ μέρους τοῦ πρώτου ὑπάτου καὶ ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργοῦ τῆς ἀστυνομίας, καὶ κατὰ συνέπειαν εἶχεν ἐξουσίαν νὰ διατάττῃ τοὺς ὁμοιοβάθμους τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ἐνίοτε κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνωτέρους του.

Ὁ Μοργάν δὲν ἠπατήθη ὑποθέσας ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἀμαλίας ἀνέλαβε τὴν καταδίωξιν τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἰηοῦ· καὶ ἂν αἱ νυκτερινὰ ἔρευναι εἰς τὴν μονὴν τῆς Σελλῶνος δὲν ἀπεδείκνυον τοῦτο, ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ὅμως τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ μετὰ τοῦ συναδέλφου του ἐξήγγετο τὸ τοιοῦτον πόρισμα.

Ὁ πρῶτος ὑπάτος ἐστελλε τῷ ὄντι πεντή-

κοντα χιλιάδας φράγκων δωρεάν εἰς τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου, καὶ αἱ πεντήκοντα αὐταὶ χιλιάδες ἐστέλλοντο τῷ ὄντι διὰ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης. Ἄλλ' αἱ πεντήκοντα αὐταὶ χιλιάδες ἦσαν εἶδος παρίδος, ἐν ᾗ ἐσχόπευον νὰ συλλάβωσι τοὺς ἄρπαγας, ἂν δὲν συνελαμβάνοντο οὗτοι εἰς τὴν μονὴν τῆς Σελλωνος ἢ εἰς ἕτερόν τι ἀποχωρητήριόν των. Ἔμενε ἤδη νὰ ἀποφασίσωσι πῶς ἠδύνατο νὰ τοὺς συλλάβωσι, καὶ τοῦτο ὑπῆρξε τὸ σχοινοτενὲς ἀντικείμενον τῆς συνδιαλέξεως τῶν δύο ἀξιωματικῶν κατὰ τὸ πρόγευμά των.

Ὅτε τὸ πρόγευμα ἐτελείωσε, τὰ πάντα εἶχον συμφωνηθῇ· τὸ αὐτὸ δὲ ἐσπέρας ὁ Μοργάν ἐλάμβανε μίαν ἐπιστολὴν, περιέχουσαν ταῦτα.

«Ὡς μᾶς εἶπεν ὁ Γουγιών, τὴν προσεχῇ παρασκευὴν, πέμπτην ὥραν μ. μ. τὸ ταχυδρομεῖον θ' ἀναχωρήσῃ ἐκ Παρισίων μετὰ πεντήκοντα χιλιάδων φράγκων προωρισμένων διὰ τοὺς μοναχοὺς τοῦ ἀγίου Βερνάρδου.

«Αἱ τρεῖς θέσεις, τουτέστιν αἱ δύο ἐντὸς καὶ ἡ τρίτη παρὰ τὸν ἡνίοχον θέλουσι κατέχεσθαι ὑπὸ τριῶν περιηγητῶν, ὧν ὁ μὲν ἐπιβήσεται τῆς ἀμάξης εἰς Σέντην, οἱ δὲ δύο ἕτεροι εἰς Τονῆρην.

«Οἱ περιηγηταὶ οὗτοι εἶναι· εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μὲν μέρος, εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων ὑπαλλήλων τοῦ πολίτου Φουσέ, εἰς δὲ τὸ ἔνδον ὁ Κ. Ρολάνδος δε Μοντρεβέλ καὶ ὁ μοίραρχος τοῦ 7ου τάγματος τοῦ φρουροῦντος εἰς Μακόν. Οὗτοι πάντες θέλουσι φέρεи στολὰς πολιτικὰς διὰ νὰ μὴ διεγείρῳσιν ὑποψίας, ἀλλὰ θὰ ἦνε ὠπλισμένοι μέχρις ὁδόντων.

«Δώδεκα ἐφιπποὶ ἀκροβολισταὶ μετὰ μολυβδοβόλων, πιστολῶν καὶ σπαθῶν θὰ συνοδεύσωσι τὸ ταχυδρομεῖον, ἀλλ' εἰς τινα ἀπόστασιν, καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ φθάσωσιν ἀμέσως ἐν ὥρᾳ τῆς προσβολῆς. Ἀμα εἰς πυροβολισμὸς ἀκουσθῇ, ὀφείλουσι νὰ σπεύσωσι καὶ ἐπιπέσωσι κατὰ τῶν κλεπτῶν.

«Κατὰ τὴν γνώμην μου λοιπόν, ἐναντίον πασῶν τούτων τῶν προφυλάξεων, ἢ μᾶλλον ἐνεκα πασῶν τούτων τῶν προφυλάξεων, ἡ προσβολὴ δέον νὰ γείνη εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, ἥτοι εἰς τὴν Λευκὴν Οἰκίαν.

«Ἀν τοιαύτη ἦνε καὶ ἡ γνώμη τῶν ἐταίρων, ὅς μοι τὸ γνωστοποιήσωσι, διότι ἐγὼ θὰ ὁδηγήσω τὸ ταχυδρομεῖον ἀπὸ Μακόν εἰς Βελβίλ.

«Ἐγὼ ἀναδέχομαι τὸν μοίραρχον, ἕτερός

τις δὲ ἄς ἀναδεχθῇ τὸν πολίτην Φουσέ. Ὡς πρὸς τὸν Κ. Ρολάνδον δὲ Μοντρεβέλ δὲν θὰ τῷ συμβῇ τίποτε, ἐπειδὴ θὰ τὸν ὑποχρεώσω διὰ μέσου, παρ' ἐμοῦ ἐφευρεθέντος, νὰ μὴ καταβῇ τοῦ ὀχήματος.

«Ἡ ὥρα καθ' ἣν ἀκριβῶς θὰ διέλθῃ τὸ ταχυδρομεῖον ἀπὸ τῆς Λευκῆς Οἰκίας εἶναι τὸ Σάββατον, τὴν ἕκτην μ. μ.

«Μίαν μόνην ἀπάντησίν σας ἀναμένω μετὰς λέξεις ταύτας «Σάββατον τὴν 6 ὥραν μ. μ.» καὶ τὸ πρᾶγμα ἔχει καλῶς.

«Λεπρέτρ.»

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ Λεπρέτρ, ὅστις τῷ ὄντι παρεπονείτο διὰ τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ὁ γείτων του ἔκαμε καὶ κατὰ συνέπειαν μετώκησεν εἰς ἕτερόν τι δωμάτιον, ἀφυπνίσθη ὑπὸ ταχυδρόμου, ὅστις ἦτον ὁ ἵπποκόμος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος καθ' ὁδὸν τῷ ἔφερε τὸν ἵππον, κομίσαντος μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Κ. Ζαχιά. Ἡ δὲ ἐπιστολὴ αὕτη περιεῖχε τὰς ἐπομένας ὀλίγας λέξεις μετὰ τινος ὑστερογράφου.

«Σάββατον τὴν 6 ὥραν μ. μ.

Μοργάν»

«Υ. Γ. Μὴ λησμονήσητε ἐν μέσῳ τῆς μάχης, καὶ ἐν μέσῳ ἰδίως τῆς μάχης, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Ρολάνδου δὲ Μοντρεβέλ διατελεῖ ὑπὸ προστασίαν.»

Ὁ Λεπρέτρ ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην μετὰ καταφανοῦς εὐχαριστήσεως, διότι δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ συλλήψεως ἀπλῶς ταχυδρομικῆς ἀμάξης, ἀλλ' ἐπρόκειτο περὶ τιμῆς μεταξὺ ἀνθρώπων διαφόρων γνωμῶν, περὶ συναντήσεως μεταξὺ ἀνδρείων ὥστε δὲν ἦτο χρυσός, ἀλλ' αἷμα τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ χύσωσιν εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν. Δὲν ἐμελλον νὰ τύχῳσι πιστόλια ἀνευ σφαιρῶν κενωθέντα ὑφ' ἐνὸς παιδίου, ἀλλ' ὅπλα θανατηφόρα εἰς χεῖρας στρατιωτῶν, γνωριζόντων νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτά.

Ἄλλως εἶχον ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ ὅλην τὴν ἐπισύσαν διὰ νὰ λάβωσι τὰ μέτρα των. Ὁ Λεπρέτρ ἠρξέσθη λοιπόν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἵπποκόμον τίς ἦτον ὁ ταχυδρόμος τῆς ὑπηρεσίας, ὅστις ὤφειλε τὴν πέμπτην ὥραν νὰ λάβῃ τὸ ταχυδρομικὸν κιβώτιον τοῦ Μακόν καὶ τοῦ Βελβίλ.

Τῷ ἐσύστησε προσέτι ν' ἀγοράσῃ τέσσαρας ὕλους τρητοὺς καὶ δύο κλειδαρίας κρεμαστάς· ἀναμφιβόλως δὲ ὁ Λεπρέτρ εἶχε λάβει ὅλα τὰ μέτρα αὐτοῦ πρότερον, διότι μετὰ τὴν μόνην ἐκείνην παραγγελίαν ἀπέπεμψε

τόν ὑπηρέτην του καὶ ἐκοιμήθη, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει νὰ ἀναπληρώσῃ ὕπνον καθυστεροῦντα.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἐξύπνησε καὶ κατέβη εἰς τὴν κοινὴν αἰθουσαν τὴν ἐννάτην ὥραν τῆς πρωίας, ἐξήτησε δὲ μετ' ἐπιπλάστου ἀδιαφορίας νέα περὶ τοῦ θορυβώδους γείτονός του· ἀλλ' ἐκεῖνος εἶχεν ἀναχωρήσει τὴν 6 ὥραν τῆς πρωίας διὰ τοῦ ταχυδρομείου τοῦ ἐκ Λυῶν εἰς Παρισίους, μετὰ τοῦ φίλου του μοιράρχου, καὶ ὁ ξενοδόχος ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ὅτι ἐκράτησαν τὰς ἐν τῇ ἀμάξῃ θέσεις των μέχρι Τονέρης.

Καθὼς ὁ Κ. Ζαχιᾶ ἐφρόντιζε περὶ τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ, διότι ἠρώτησε τίς ἦτον, ἂν ἤρχeto συνεχῶς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἂν ἐπίστευον ὅτι συγκατατίθεται νὰ πωλήσῃ τὸν ἵππον του.

Ὁ ξενοδόχος ἀπεκρίθη ὅτι ἐγνώριζε κάλλιστα τὸν Κ. Ζαχιᾶ, ὅτι οὗτος ἐσυνείθιζε νὰ ἐρχεται πάντοτε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του ὡς αἱ ὑποθέσεις του τὸν ἠνάγκαζον νὰ ἔλθῃ εἰς Μαχόν, καὶ ὅτι ὡς πρὸς τὸν ἵππον του, δὲν ἐπίστευε νὰ τὸν πωλῇ ἐπὶ οἰαδήποτε τιμῇ, ἐπειδὴ τὸν ἠγάπα πολὺ· μετὰ δὲ τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ ξένος ἀνεχώρησεν ἀνεὺ ἀντιρρήσεως.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ Κ. Ζαχιᾶ, ὅστις ἐφαίνετο πολὺ ὀκνηρὸς, διέταξε νὰ παρασκευάσωσι τὸν ἵππον του, ἀνέβη ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐξήλθε τοῦ Μαχόν διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Λυῶν. Καὶ ἐνόσω μὲν ἦτον ἐντὸς τῆς πόλεως, ἄφησε τὸν ἵππον του νὰ βαδίσῃ κατ' ἀρέσκειαν, ἀλλ' ἅμα γενόμενος ἐκτὸς αὐτῆς, συνέσπειλε τοὺς χαλινούς καὶ ἐσφιγξέ τὰ γόνατα· τοῦτο δὲ ἤρκει μόνον, διότι ὁ ἵππος ἀνεχώρησε καλπάζων.

Ὁ Λεπρέτρ διήλθε τὰ χωρία Βαρέννην, Γρέσην, Καπέλην καὶ Γρινσέη καὶ ἐστάθη εἰς τὴν θέσιν τὴν καλουμένην Λευκὴ Οἰκία· ὁ δὲ τόπος ἦτο τοιοῦτος, οἷον ὑπέδειξεν ὁ Βαλανώλ, καὶ θαυμασιῶς ἐκλελεγμένος δι' ἐνεδραν.

Ἡ Λευκὴ Οἰκία ἔκειτο εἰς τὸ βάθος μικρᾶς κοιλάδος μεταξὺ ἀνωφερείας τινὸς καὶ κατωφερείας· εἰς τὴν γωνίαν τοῦ κήπου τῆς διήρχετο μικρὸς ρύαξ ἀνώνυμος, ὅστις ἐχύνετο εἰς τὸν Σάωνα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Σάλης.

Δένδρα πυκνὰ καὶ ὑψηλὰ ἦσαν πεφυτευμένα παρὰ τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ, καὶ σχηματίζοντα ἐν ἡμίκυκλον, ἐκρυπτον τὴν οἰ-

κίαν. Αὕτη δέ, χρησιμεύσασα ἄλλοτε ξενοδοχεῖον, οὗ ὁ ξενοδόχος δὲν εἶχε φαίνεται ἀρκετὰς ὠφελείας, ἔμενε κεκλεισμένη πρὸ ἐξ ἢ ἐπτά ἐτῶν καὶ ἤρξατο νὰ πίπτῃ εἰς ἐρεῖπια.

Πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην ἡ ὁδὸς ἡ ἀγούσα ἐκ Μακοῦ ἐσχημάτιζε μίαν γωνίαν. Ὁ Λεπρέτρ ἐξήτασε τὸν τόπον μετὰ τῆς φροντίδος ἐνὸς μηχανικοῦ, ὅστις ἐτέλλεται ἵνα ἐκλέξῃ τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ἐξήγαγε μολυβδοκόνδυλον καὶ χάρτην ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ διέγραψεν ἀκριβὲς σχέδιον τῆς θέσεως. Εἵτα δὲ ἐπανῆλθεν εἰς Μαχόν.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ ἵπποκόμος ἀνεχώρει φέρων τὸ σχέδιον ἐκεῖνο εἰς τὸν Μοργάν καὶ ἀφίνων εἰς τὸν κύριόν του τὸ ὄνομα τοῦ ταχυδρόμου, ὅστις ἐμελλε νὰ ὀδηγήσῃ τὸ ταχυδρομεῖον· ἐκαλεῖτο δὲ οὗτος Ἀντώνιος.

Ὁ ἵπποκόμος εἶχεν ἀγοράσει τοὺς τέσσαρας τρητοὺς ὕλους καὶ τὰς δύο κρεμαστάς κλειδαρίας.

Ὁ Λεπρέτρ ἐξήτησε δύο φιάλας ἀρχαίου Βουργουνδιανοῦ οἴνου καὶ προσεκάλεσε τὸν Ἀντώνιον· μετὰ δὲ μίαν στιγμὴν ὁ Ἀντώνιος ἐπαρουσιάσθη.

Ἦτον οὗτος ὠραῖος καὶ εὐρωστος νέος, εἴκοσι πέντε ἕως εἴκοσι ἑξ ἐτῶν, ἔχων ἀνάστημα ἴσον σχεδὸν μὲ τὸ τοῦ Λεπρέτρ, ὅπερ ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὸν ἐξέτασεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, παρατήρησε μετ' εὐχαριστήσεως.

Ὁ ταχυδρόμος ἐστάθη ἔξωθεν τῆς θύρας καὶ φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸν πῖλον κατὰ τοὺς στρατιωτικὸς κανόνας, ἠρώτησεν.

— Ὁ πολίτης μὲ ἐξήτησε;

— Σὰς ὀνομάζουν Ἀντώνιον; εἶπεν ὁ Λεπρέτρ.

— Μάλιστα, καὶ εἶμαι ἑτοιμος νὰ σὰς ὑπηρετήσω, ἂν ἦμαι ἱκανός, ὑμᾶς καὶ τὴν συντροφίαν σας.

— Λοιπόν, φίλε μου, δύνασαι νὰ μὲ ὑπηρετήσῃς· κλείσε τὴν θύραν καὶ ἐλθέ ἐδῶ.

Ὁ Ἀντώνιος ἐκλείσε τὴν θύραν καὶ πλησιάσας μέχρις ἀποστάσεως δύο βημάτων ἀπὸ τοῦ Λεπρέτρ, ἔφερε πάλιν τὴν χεῖρα εἰς τὸν πῖλον.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Ἐν πρώτοις, εἶπεν ὁ Λεπρέτρ, ἂν δὲν ἦναι ἄτοπον, νὰ πῶμεν ἐν ποτήριον οἴνου εἰς ὑγείαν τῆς ἐρωμένης σου.

— ὦ! ὦ! τῆς ἐρωμένης μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος· ἄνθρωποι ὡς ἡμᾶς ἔχουσιν ἐρω-

μένας; Αἱ ἐρωμέναι εἶνε διὰ τοὺς κυρίους.
 — Τώρα δὰ θὰ μᾶς κάμης τὸν ὄσιον.
 — Δὲν λέγω βέβαια ὅτι εἶμαι ὄσιος. Κάθε ἓνας εἰς τὸν δρόμον, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἔχει τὴν ἐρωμένην του.
 — Βέβαια καὶ εἰς πᾶν καπηλεῖον, καὶ δι' αὐτὸ ὅταν περνᾷ ἀπ' ἐξω σταματᾷ συχνὰ διὰ νὰ πῇ κάμμιαν σταλαγματιάν, ἢ διὰ ν' ἀνάψῃ τὴν πίπαν του.
 — Διάβολε! ἐπεφώνησεν ὁ Ἀντώνιος μετ' ἀνεκφράστου κινήματος τῶν ὤμων. Πρέπει νὰ γελάσω.
 — Ἀλλ' ἐν τούτοις πῖε ἐκ τοῦ οἴνου αὐτοῦ, φίλε μου, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ κλαύσῃς.
 Καὶ λαβὼν ποτήριον πλήρες ὁ Λεπρέτρ, ἐνευσεν εἰς τὸν ταχυδρόμον νὰ λάβῃ τὸ ἔτερον ποτήριον.
 — Εἰς ὑγείαν σας καὶ εἰς ὑγείαν τῆς συντροφίας σας.
 Ἡ εὐχὴ αὕτη ἦτο συνήθης εἰς τὸν ταχυδρόμον, ὅστις τὴν ἐθεώρει ὡς εἰδός τι εὐγενείας, καὶ ἐπομένως ἀδιαφόρει ἂν ὁ πρὸς ὃν ἀπηυθύνετο ἦτο μόνος ἢ μετὰ συντροφίας.
 — Ἀ! τώρα ναί, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος καταπιὼν διὰ μιᾶς τὸ ποτόν, ἰδοὺ κρασί, τὸ ἔπια μονορούφι.
 — Εἶνε σφάλμα, Ἀντώνιε.
 — Βέβαια εἶνε σφάλμα.
 — Καλά, εἶπεν ὁ Λεπρέτρ, πληρῶν δευτέρου ἤδη τὰ ποτήρια, εὐτυχῶς δύναται νὰ διορθωθῇ τὸ σφάλμα.
 — Ὅχι περισσότερο τοῦ δακτύλου, πολῖτα, εἶπεν ὁ φίλοιος ταχυδρόμος, τείνων τὸ ποτήριον καὶ προσέχων, ὥστε ὁ δάκτυλός του νὰ ἦνε πλησίον τῆς στεφάνης.
 — Σωστά, εἶπεν ὁ Λεπρέτρ καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ἀντώνιος ἠτοιμάζετο νὰ φέρῃ τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη. Σὺ δὲν ἤθελες νὰ πῇς εἰς ὑγείαν τῆς ἐρωμένης σου, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀρνηθῇς, νομίζω, νὰ πῖωμεν εἰς ὑγείαν τῆς ἰδικῆς μου.
 — Καὶ ποῖος δύναται νὰ ἀρνηθῇ μὲ τοιοῦτον μάλιστα οἶνον. Εἰς ὑγείαν τῆς ἐρωμένης σας καὶ τῆς συντροφίας της.
 Καὶ ἐρρόφησε διὰ μιᾶς τὸ ποτόν, ποιήσας μορφασμὸν τινα.

— Λοιπὸν, φίλε μου, εἶπεν ὁ Λεπρέτρ, καὶ πάλιν ἐβιάσθη πολὺ.
 — Μπᾶ! ἔκαμεν ὁ ταχυδρόμος.
 — Ναί! ὑπόθεσε ὅτι ἔχω πολλὰς ἐρωμένας, ὥστε ἂν δὲν ἀνομάζωμεν ἐκείνην, εἰς τὴν ὑ-

γείαν τῆς ὁποίας πῖνομεν, τότε τί θὰ τὴν ὠφελήσῃ ἢ πρόποσίς μας;
 — Αὐτὸ μὰ τὴν πίστην μου εἶνε ἀλήθεια.
 — Εἶνε λυπηρόν, ἀλλ' ἐν τούτοις πρέπει ν' ἀρχίσωμεν ἐκ νέου, φίλε μου.
 — Ἀ! ἀρχίζομεν. Μὲ ἄνθρωπον ὡς σᾶς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ συμφωνήσω. Ἐγείνε τὸ σφάλμα, πρέπει νὰ τὸ διορθώσωμεν.
 Καὶ ὁ Ἀντώνιος ἔτεινε τὸ ποτήριον, τὸ ὁποῖον ὁ Λεπρέτρ ἐπλήρωσε μέχρι στεφάνης.
 — Εἰς ὑγείαν τῆς ὡραίας Ἰωσηφίνης! εἶπεν ὁ Λεπρέτρ.
 — Εἰς ὑγείαν τῆς ὡραίας Ἰωσηφίνης! ἐπανάλαβεν ὁ Ἀντώνιος! Καὶ κατέπιε τὸν οἶνον μετ' εὐχαριστήσεως, ἥτις ἐφαίνετο ὁλονέν αὐξάνουσα. Εἵτα δὲ ἀφοῦ ἔπιε καὶ ἐσπόγγισε τὰ χεῖλη μὲ τὰς χειρίδας του, καθ' ἣν στιγμήν ἐπέθετε τὸ ποτήριον ἐπὶ τῆς τραπέζης,
 — Λοιπὸν, εἶπε, πολῖτα;
 — Μήπως εἶνέ τι τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάγει καλά;
 — Νομίζω, καὶ μᾶς λείπει, ἀλλ' εἶνε πλέον ἀργά.
 — Τί;
 — Ἡ φιάλη εἶνε κενή.
 — Ἐκείνη ναί, ἀλλ' ὄχι καὶ αὕτη.
 Καὶ ὁ Λεπρέτρ ἔλαβεν ἐκ τῆς γωνίας τῆς ἐστίας μίαν φιάλην ὅλως ἀνέγγικτον.
 — Ἀχ! ἄχ! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, εἰς οὗ τὸ πρόσωπον διέλαμψε μειδίαμα εὐφροσύνης.
 — Λοιπὸν ὑπάρχει θεραπεία;
 — Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος καὶ ἔτεινε τὸ ποτήριόν του, τὸ ὁποῖον ὁ Λεπρέτρ ἐνέπλησε μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς καὶ τὰ τρία πρῶτα εὐσυνειδησίας.
 — Λοιπὸν, εἶπεν ὁ ταχυδρόμος βλέπων διὰ τοῦ ὕελου τὸ ἐρυθροῦν ποτόν, ὅπερ ἔλαμπεν εἰς τὸ ποτήριόν του, ἔλεγον ὅτι ἐπίομεν εἰς ὑγείαν τῆς ὡραίας Ἰωσηφίνης.
 — Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Λεπρέτρ.
 — Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνιος, εἰς τὴν Γαλλίαν εἶνε χιλιάδες Ἰωσηφίνας.
 — Καὶ πόσαι νομίζεις ὅτι εἶνε, Ἀντώνιε;
 — Ἴσως εἶνε ἑκατὸν χιλιάδες.
 — Πολὺ καλά! ἔπειτα;
 — Ἐπειτα ἐξ αὐτῶν παραδέχομαι ὅτι τὸ δέκατον εἶνε ὡραία.
 — Εἶνε πολὺ.
 — Ἄς εἰπώμεν τὸ εἰκοστόν.
 — Ἐστω.
 — Δηλαδή πέντε χιλιάδες.
 — Ξεύρεις ὅτι εἶσαι προχωρημένος εἰς τὴν ἀριθμητικὴν;

— Εἶμαι υἱὸς διδασκάλου.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν εἰς ὑγείαν ποίας ἐξ αὐτῶν τῶν πέντε χιλιάδων ἐπίομεν;

— Μὰ τὴν πίστην μου, ἔχεις δίκαιον, Ἀντώνιε. Πρέπει νὰ προσθέσωμεν τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας εἰς τὸ τοῦ βαπτίσματος. Εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὥραιας Ἰωσηφίνης. . .

— Σταθῆτε! τὸ ποτήριον εἶνε μισόν, καὶ δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ. Πρέπει διὰ νὰ ὠφελήσῃ εἰς τὴν ὑγείαν νὰ τὸ κενώσωμεν ὅλως διόλου καὶ νὰ τὸ πληρώσωμεν ἐκ νέου.

Ὁ Ἀντώνιος ἔφερε τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη.

— Ἰδοῦ, τὸ ἐκένωσα, εἶπεν.

— Ἰδοῦ καὶ ἐγὼ τὸ ἐγέμισα, προσέθηκεν ὁ Λεπρέτρ χύνων ἐν αὐτῷ ἐκ τῆς φιάλης.

— Ὡστε, περιμένω. Εἰς ὑγείαν τῆς ὥραιας Ἰωσηφίνης. . .

— Εἰς ὑγείαν τῆς ὥραιας Ἰωσηφίνης. . . Λολιέρου!

Καὶ ὁ Λεπρέτρ ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος· ἀλλὰ περιμείνατε λοιπὸν. Ἰωσηφίνα Λολιέρου, τὴν γνωρίζω.

— Δὲν λέγω ὅχι.

— Ἰωσηφίνα Λολιέρου εἶνε ἡ θυγάτηρ τοῦ ταχυδρόμου τοῦ Βελβίλ.

— Μάλιστα.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, καλὰ τὴν ἐκλέξατε, πολῖτά μου, ὥραία κόρη! Εἰς ὑγείαν τῆς ὥραιας Ἰωσηφίνης Λολιέρου.

Καὶ κατέπιε τὸ πέμπτον ποτήριον τοῦ Βουργουνδιοῦ οἴνου.

— Λοιπὸν καταλαμβάνεις τώρα, ἡρώτησεν ὁ Λεπρέτρ, διὰ τί σὲ προσεκάλεσα;

— Ὅχι, ἀλλὰ δὲν μοῦ κακοφαίνεται.

— Εἶσαι πολὺ καλός.

— ὦ! ἐγὼ εἶμαι διαβολάνθρωπος.

— Λοιπὸν θὰ σοὶ τὸ εἶπω.

— Λέγετε καὶ ἀκούω.

— Στάσου! νομίζω ὅτι καλλίτερον θὰ ἀκούσης ἐὰν τὸ ποτήριόν σου ᾖ πλῆρες, παρ' ἐὰν ᾖ κενόν.

— Μήπως ὑπῆρξατέ ποτε ἰατρός τῶν κωφαλάων;

— Ὅχι, ἀλλ' ἔζησα πολὺ μὲ τοὺς οἰνοπότας, ἀπεκρίθη ὁ Λεπρέτρ, πληρῶν ἐκ νέου τὸ ποτήριον τοῦ Ἀντωνίου.

— Μήπως εἶνε οἰνοπότης ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πίνη;

— Καὶ ἐγὼ συμφωνῶ μαζί σου· οἰνοπότης

ὀνομάζεται ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν δύναται νὰ πίνη.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, ὅστις εὑρίσκει τὸ λόγιον τοῦτο ὅλως σύμφωνον πρὸς τὰς διαθέσεις του.

— Λοιπὸν μοὶ εἶπες ὅτι δὲν ἐννοεῖς διατί σὲ προσεκάλεσα;

— Ὅχι.

— Ἀλλ' ὅπωςδὴποτε θὰ ὑπέθεσες ὅτι ἔχω ἓνα σκοπὸν.

— Ἐκαστὸς ἄνθρωπος ἔχει ἓνα σκοπὸν ἢ καλὸν ἢ κακόν, καθὼς λέγει ὁ ἐφημέριός μας, εἶπε φιλοσοφικῶς ὁ Ἀντώνιος.

— Λοιπὸν ὁ ἰδικός μου, φίλε μου, ὑπέλαβεν ὁ Λεπρέτρ, εἶνε νὰ εἰσέλθω τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ μὲ ἴδῃ κανεὶς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ κύρ Νικολῆ Διονυσίου Λολιέρου, ταχυδρόμου εἰς Βελβίλ.

— Εἰς Βελβίλ, ἐπανελάβεν ὁ Ἀντώνιος, ὅστις παρηκολούθει τοὺς λόγους τοῦ Μοντβάρ μὲ ὅσῃν ἡδύνατο προσοχήν. Καταλαμβάνω τώρα, θέλετε νὰ εἰσέλθῃτε χωρὶς νὰ σᾶς ἴδῃ κανεὶς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ κύρ Νικολῆ Διονυσίου Λολιέρου, ταχυδρόμου εἰς Βελβίλ διὰ νὰ ἴδῃτε ὅπως ἐπιθυμεῖτε τὴν ὥραιαν Ἰωσηφίνα. Ἀ! διάβολε!

— Κατέλαβες, φίλτατέ μου Ἀντώνιε, καὶ θέλω νὰ εἰσέλθω χωρὶς νὰ μὲ ἴδωσι, διότι ὁ γέρων Λολιέρος ἀνεκάλυψε τὰ πάντα καὶ ἀπηγόρευεν εἰς τὴν θυγατέρα του νὰ μὲ βλέπῃ.

— Καὶ τί δύναμαι ἐγὼ νὰ πράξω;

— Βλέπω ὅτι ἔχεις ἀκόμῃ ιδέας σκοτεινάς, Ἀντώνιε, πῆ ἀκόμῃ ἐν διὰ νὰ φωτισθῇς.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, καὶ κατέπιεν ἕκτον ποτήριον οἴνου.

— Τί δύνασαι νὰ πράξης, λέγεις;

— Ναί, ἰδοῦ τί ἐρωτῶ. Τί δύναμαι νὰ πράξω;

— Τὰ πάντα, φίλε μου.

— Ἐγώ;

— Σὺ.

— Ἀ εἶμαι περίεργος νὰ τὸ μάθω. Φωτίσατέ με! φωτίσατέ με! καὶ ἔτεινε τὸ ποτήριον.

— Αὔριον σὺ θὰ ὀδηγήσῃς τὸ ταχυδρομεῖον εἰς Σαμπερῆ.

— Ναί, εἰς τὰς ἑξ ὥρας.

— Ἀς ὑποθέσωμεν τώρα ὅτι ὁ Ἀντώνιος εἶνε εἰς καλὸς νέος.

— Τὸ ὑποθέτομεν, εἶνε.

— Λοιπὸν ἰδοῦ τί κάμνει ὁ Ἀντώνιος.

— Ἀς ἴδωμεν τί κάμνει.

— Ἐν πρώτοις κενώνει τὸ ποτήριόν του.

— Δὲν εἶναι δύσκολον, γίνεται.

— Ἐπειτα λαμβάνει τὰ δέκα ταῦτα λουδοβίκεια. Καὶ ὁ Λεπρέτρ ἀπέθεσε τὰ δέκα νομίσματα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἀ! ἄ! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, χρυσᾶ, κίτρινα. Ἐνόμιζον ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ διάβολοι ἐφυγαδεύθησαν μαζὶ μὲ τὸν Λουδοβίκον.

— Βλέπεις ὅτι μένουσιν ἀκόμη.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμῃ ὁ Ἀντώνιος διὰ νὰ μεταβῶσι ταῦτα εἰς τὸ θυλάκιόν του;

— Πρέπει ὁ Ἀντώνιος νὰ δανείσῃ εἰς ἐμὲ τὸ καλλίτερον ταχυδρομικόν του ἑνδύμα.

— Εἰς σὰς;

— Καὶ νὰ μοὶ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν τοῦ αὔριον τὸ ἐσπέρας.

— Διὰ νὰ ἰδῇτε τὴν ὥραίαν Ἰωσηφίναν χωρὶς νὰ σὰς γνωρίσωσιν!

— Ἐλα δά! φθάνω τὴν ὁγδόην ὥραν εἰς Βελβίλ, εἰσέρχομαι εἰς τὴν αὐλήν, λέγω ὅτι οἱ ἵπποι εἶνε κουρασμένοι, καὶ ὅτι ἔχουσι χρεῖαν ἀναπαύσεως μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, καὶ ἀπὸ τὰς ὀκτῶ εἰς τὰς δέκα. ...

— Μῆτε θὰ σὰς ἴδωσι, μῆτε θὰ σὰς γνωρίσωσι καὶ ἄς σκοτίζεται ὁ γέρον Λολιέρος.

— Λοιπόν, συγκατατίθεσαι, Ἀντώνιε;

— Καὶ βέβαια, ὁ νέος πρέπει νὰ βοηθῇ τοὺς νέους, ὁ ἀνύπανδρος πρέπει νὰ βοηθῇ τοὺς ἀνυπάνδρους, καὶ ὅταν γηράσῃ κάνεις καὶ γείνη πατήρ, τότε μαζὶ μὲ τοὺς γέροντας καὶ τοὺς πατέρας, ἄς φωνάξῃ «Καλὴ ψυχή.»

— Λοιπόν, φίλτατε Ἀντώνιε, μοὶ δανείξεις τὸ καλλίτερον ἱμάτιόν σου καὶ τὸ καλλίτερον βραχίον σου;

— Ἰσα, ἴσα ἔχω ἐν ἱμάτιον καὶ ἐν βραχίον, τὰ ὅποια δὲν ἔβαλα ἀκόμη.

— Μοὶ παραχωρεῖς τὴν θέσιν σου;

— Εὐχαρίστως.

— Καὶ ἐγὼ σοὶ δίδω τὰ πέντε ταῦτα λουδοβίκεια δι' ἄρραβῶνα.

— Καὶ τὰ ἐπίλοιπα;

— Αὔριον ὅταν ἐνδυθῶ. Μόνον νὰ προσέξῃς εἰς ἓν πρᾶγμα.

— Εἰς τί;

— Ἐπειδὴ λέγουσιν ὅτι ὑπάρχουσι πολλοὶ κλέπται, οἵτινες συλλαμβάνουσι τὰς ἀμάξας, νὰ θέσῃς εἰς τὸ ἐφίππιον θήκας.

— Διατί;

— Διὰ νὰ θέσω ἐν αὐταῖς τὰ πιστόλιά μου.

— Ἐλᾶτε δά! σκοπεύετε νὰ κακοποιήσῃτε τοὺς καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους;

— Πῶς, ὀνομάζεις καλοὺς ἀνθρώπους κλέπτας, ληστεύοντας τὰς ἀμάξας;

— Καὶ καλὰ, εἶνε κλέπτης, ὅστις ἀρπάζει τὰ χρήματα τῆς κυβερνήσεως;

— Οὕτω νομίζεις;

— Βέβαια, καὶ οὕτω νομίζουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἐγὼ, ἂν ἤμην δικαστής νὰ σὰς εἰπῶ τὴν γνώμην μου, δὲν θὰ τοὺς κατεδίκαζα.

— Θὰ ἔπινες ἴσως εἰς υἱεῖαν των.

— Ἀ! μὰ τὴν πίστην μου, ἂν ὁ οἶνος ἦτο καλός.

— Δὲν σὲ πιστεύω, εἶπεν ὁ Λεπρέτρ χύνων εἰς τὸ ποτήριον τοῦ Ἀντωνίου ὅ,τι ἐναπελείπετο ἐν τῇ δευτέρᾳ φιάλῃ.

— Γνωρίζετε τὴν παροιμίαν; εἶπεν ὁ ταχυδρόμος.

— Τίνα παροιμίαν;

— Ἀπὸ τρελλὸν καὶ μεθυσμένον μανθάνεις τὴν ἀλήθειαν. Εἰς υἱεῖαν τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰηοῦ!

— Εἰς υἱεῖαν των! εἶπεν ὁ Λεπρέτρ.

— Καὶ τὰ πέντε λουδοβίκεια; εἶπεν ὁ Ἀντώνιος ἀποθέτων τὸ ποτήριον εἰς τὴν τράπεζαν.

— Ἰδοῦ!

— Εὐχαριστῶ. Θὰ ἔχῃτε τὰς θήκας εἰς τὸ ἐφίππιον, ἀλλὰ πιστεύατέ μοι, μοὶ βάλητε πιστόλια ἐντός, ἢ ἂν βάλητε, πράξετε ὅ,τι καὶ ὁ γέρον Ἰερώνυμος, ὁ ταχυδρόμος τῆς Γενούης, μὴ γεμίσητε αὐτὰ μὲ σφαίρας.

Καὶ τὴν τοιαύτην φιланθρωπικὴν σύστασιν ἀπευθύνας εἰς τὸν Λεπρέτρ ὁ ταχυδρόμος, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ν' ἀπέλθῃ, καὶ κατέβη τὴν κλίμακα ψάλλων μὲ φωνὴν οἶνωμένην.

Ἐξύπνησα πρῶτ' πρῶτ'

κ' εἰς ἓνα δάσος ἔμψυκα

μὴ βοσκοπούλα εὐμορφην

ποῦ ἐκοιμᾶτο ἔβρηκα

Σιγά, σιγά τὴν ξύπνησα

καὶ λέγω της, ὦ κόρη,

μὴ φοβηθῇς εἶμαι βοσκός.

— Βοσκός, τί νὰ σὲ κάμω;

μοῦ ἀποκρίνεται αὐτή,

Σιώπησ' ἀδιάκριτε

καὶ ξεκουμπίσου στήν στιγμὴ.

Ὁ Λεπρέτρ ἠκολούθησεν εὐσυνειδότης τὸν ἄδοντα μέχρι τέλους τῆς δευτέρας στροφῆς του· ἀλλὰ καίτοι ἔτρεφε μέγα ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ ἄσμα τοῦ Ἀντωνίου, ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγάθη ἐν τῇ ἀποστάσει, καὶ ὑπεχρεώθη καὶ αὐτὸς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΑΜΠΕΡΗ.

Τὴν ἐπιούσαν περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ὁ Ἀντώνιος διὰ νὰ μὴ φανῇ ἀργοπορῶν, ἠτοίμαζεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου τοὺς τρεῖς ἵππους, οἵτινες ἔμελλον νὰ σύρῳσι τὸ ταχυδρομικὸν ὄχημα.

Κατὰ τὴν σύστασιν τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμεν ὁ Λεπρέτρ, εἰς τὸ ἐφίππιον ἐνὸς αὐτῶν ἦσαν θῆκαι διὰ πιστόλια.

Ἐκ διαλημμάτων πηγαίων καὶ ἐρχόμενος, ἐστρέφετο πρὸς τὸ παράθυρον μικροῦ δωματίου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον διὰ στενῆς τινος κλίμακος κατήρχετο τις εἰς τὴν αὐλὴν. Τὸ παράθυρον τοῦτο, οὗ ἡ αὐλαία ἦτον ὀλίγον ἀνεσυρμένη, ἐπέτρεπεν εἰς τὸν ἐνοικοῦντα ἢ εἰς τὴν ἐνοικοῦσαν ἐν αὐτῷ νὰ βλέπῃ τί ἐν τῇ αὐλῇ συνέβαιεν.

Ἐδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Ἀντώνιος ἔδιδε λογαριασμὸν ἐκάστης χειρονομίας, ἐκάστης πράξεώς του εἰς τινὰ ἀγνώριστον παρατηρητὴν, κρυπτόμενον ὀπισθεν τῆς αὐλαίας ἐκείνης.

Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν καὶ τριάκοντα πέντε λεπτά, ἠκούσθη τὸ κύλισμα μιᾶς ἀμάξης καὶ ὁ τριγμὸς τῆς μάστιγος τοῦ ἡνιόχου.

Μετὰ μίαν στιγμὴν τὸ ταχυδρομικὸν ὄχημα εἰσῆρχετο ἐν τάχει εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἐστέκετο ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο τόσον ἀπασχολοῦν τὸν Ἀντώνιον, τουτέστι τρία βήματα μακρὰν τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος.

Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ προσέξῃ τις εἰς τὴν ἐπουσιώδη ταύτην λεπτομέρειαν, ἤθελε παρατηρήσει ὅτι ἡ αὐλαία τοῦ παραθύρου ἠνοιγέτο διὰ τρόπου ἀπερισκέπτου ὅπως ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν ἐν τῷ δωματίῳ οἰκοῦντα νὰ ἴδῃ τίς κατέβαιεν ἐκ τῆς ἀμάξης.

Καὶ ὄντως κατέβησαν τρεῖς ἄνθρωποι, οἵτινες μὲ τὴν σπουδὴν περιηγητῶν πειναλέων διηθύνθησαν πρὸς τὰ ζωηρῶς πεφωτισμένα παράθυρα τῆς κοινῆς αἰθούσης. Μόλις δὲ εἰσῆλθον καὶ ἐφάνη κατερχόμενος τῆς κλίμακος, κομψὸς τις ταχυδρόμος, μὴ φέρων εἰσέτι τὰ μεγάλα ὑποδήματα, ἀλλ' ἀπλῶς λεπτὰς ἐμβάδας, ἄνωθεν τῶν ὁποίων ἐσκόπει νὰ εἰσάξῃ τὰ ὑποδήματα.

Ὁ ταχυδρόμος οὗτος ἐξέφερε μικρὸν συριγμόν, ὅστις καὶ τοι λίαν ἀσθενῆς ἐξήρκεσεν

ὁμως νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε νὰ φέρῃ τὰ ὑποδήματα καὶ τὸν μανδύαν του.

Ὁ ταχυδρόμος ἔβαλε τὰ χονδρὰ ἐκεῖνα ὑποδήματα, ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀντώνιον τὰ πέντε χρυσὰ λουδοβίκεια, εἶτα ἔστρεψε τὰ νῶτα, διὰ νὰ τὸν περιβάλῃ ἐκεῖνος μὲ τὸν μανδύαν του, ὃν ἡ δριμύτης τοῦ ψύχους καθίστα ἀπαραίτητον.

Τοῦ ἱματισμοῦ τούτου περατωθέντος, ὁ Ἀντώνιος εἰσῆλθε βραδέως εἰς τὸ ἵπποστάσιον καὶ ἔμεινεν εἰς τὸ σκοτεινότερον αὐτοῦ μέρος. Ἐκεῖνος δὲ εἰς ὃν παρεχώρησε τὴν θέσιν του, ἐνθάρρυνθεις βεβαίως ἐκ τοῦ περιλαίμιου καὶ τοῦ μανδύου, ὅστις τοῦ ἔκρυπτε τὸ ἥμισυ πρόσωπον, ὑπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τοὺς τρεῖς παρὰ τοῦ Ἀντωνίου πρότερον ἐτοιμασθέντας ἵππους, ἔθηκε ζευγὸς δικάνων πιστολίων εἰς τὰς θήκας τοῦ ἐφίππιου, καὶ ὠφελούμενος ἐκ τῆς μοναξίας εἰς τὴν ὁποίαν διετελεῖ τὸ ὄχημα ἕνεκα τῆς ἀποζεύξεως τῶν ἵππων, ἔπῃξε δι' ὀξέως τινος ἐργαλείου, τὸ ὁποῖον ἐν ἀνάγκῃ ἐδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς μαχαίριον τοὺς τέσσαρας τροητοὺς ὕλους εἰς τὸ ξύλον τοῦ ὀχήματος, δηλαδὴ ἀνὰ ἓνα εἰς ἐκάστην θυρίδα καὶ τοὺς δύο ἄλλους ἔμπροσθεν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἤρχισε νὰ ζευγνύῃ τοὺς ἵππους μετὰ ταχύτητος καὶ ἐπιδεξιότητος, αἵτινες ἐδείκνυν ἀνδρα παιδιόθεν ἐξησχημένον εἰς τὴν τοιαύτην ἐργασίαν.

Τοῦτου γενομένου, ἐπερίμενε καθησυχάζων τοὺς ἀνυπομόνους ἵππους διὰ τοῦ λόγου ἅμα καὶ διὰ τῆς μάστιγος, συνετῶς συνδυάζων ἀμφοτέρωτα ταῦτα, ἢ μεταχειριζόμενος ἕκαστον τούτων ἐναλλάξ.

Γνωστὴ ὑπάρχει ἡ ταχύτης μεθ' ἧς ἐγίνοντο τὰ γεύματα τῶν δυστυχῶν καταδεδικασμένων εἰς τὴν διὰ ταχυδρομικῶν ὀχημάτων μεταφοράν. Δὲν περῆλθε λοιπὸν ἡμίσεια ὥρα, καὶ ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ ὀδηγοῦ, κραυγάζοντος.

— Εἰς τὸ ὄχημα, πολῖται περιηγηταί, ἔμπρός!

Ὁ Λεπρέτρ ἵστατο παρὰ τὴν θυρίδα, καὶ μ' ὄλον ὅτι ἦσαν ὁλοσχερῶς μετεμορφωμένοι, ἀνεγνώρισε παραχρῆμα τὸν Ρολάνδον καὶ τὸν ἱλαρχον τοῦ 7ου τάγματος, οἵτινες ἀνέβησαν καὶ ἔλαβον τὰς δύο εἰς τὸ ἐσωτερικὸν θέσεις, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ δώσωσι προσοχὴν εἰς τὸν ὀδηγόν.

Ἐκεῖνος δὲ ἔκλεισε τὰς θυρίδας, ἐπέρασε

μίαν κρεμαστήν κλειδαρίαν ἀπὸ τοὺς τρη-
τοὺς ἤλους καὶ ἐκλείδωσεν αὐτάς. Εἶτα προσ-
ποιούμενος ὅτι στρέφεται πρὸς τὸ ἄλλο μέ-
ρος τοῦ ὀχήματος, ἄφησε νὰ πέσῃ ἡ μάστιξ
του, καὶ μέχρις οὗ κύψῃ καὶ τὴν ἀναλάβῃ
ἐπέρασεν ἐπίσης καὶ τὴν ἄλλην κλειδαρίαν
μεταξὺ τῶν ἐτέρων δύο τρητῶν ἤλων, καὶ
βέβαιος ὅτι οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἦσαν καλῶς
κεκλεισμένοι ἵππευσεν εἰς τὸν ἵππον του. Καὶ
ὁ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ μέρει μετημφισμένος
ἀστυνομικὸς φύλαξ ἴστατο λογαριαζόμενος
μετὰ τοῦ ξενοδόχου.

— Θὰ τελειώσῃτε ἀπόψε τὴν νύκτα, ἡ αὐ-
ριον τὸ πρωὶ τοὺς λογαριασμοὺς, γέρω
Φραγκίσκε; ἀνέκραξεν ὁ ἀπατηλὸς ταχυ-
δρόμος.

— Καλά, καλά, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ ὁ ἐπι-
βάτης ἔλαβε τὴν θέσιν του.

— Εἶνε μέσα οἱ περιηγηταί; ἠρώτησεν ὁ
ξενοδόχος.

— Ἐδῶ, ἐδῶ εἴμεθα ἀπήντησαν μιᾷ φωνῇ
οἱ δύο ἀξιωματικοὶ καὶ ὁ ἐν τῷ ἐξῶ μέρει
ἐπιβάτης.

— Εἶνε καλὰ κεκλεισμένη ἡ θύρα;

— Κάλλιστα.

— Τότε λοιπὸν ἐμπρός! Καὶ ὁ ταχυδρό-
μος ἐμπήξας τοὺς πτερνιστήρας του εἰς τὰ
πλευρὰ τοῦ ἵππου ὃν ἵππευσε καὶ δούς σφο-
δρὸν μαστίγωμα εἰς τοὺς δύο ἐτέρους ἵππους
ἀνεχώρησεν ἐν τάχει.

Ὁ Λεπρέτρ ὠδήγει τοὺς ἵππους, ὡς ἂν
παιδιόθεν ἦτον ἡνίοχος, διήλθεν ὅλην τὴν
πόλιν κάμνων νὰ τρίξωσιν οἱ ὕελοι τῶν πα-
ραθύρων καὶ νὰ τρέμωσιν αἱ οἰκίαι, καὶ οὐδέ-
ποτε ἀληθὴς ἀμαξηλάτης ἔτριξε τὴν μᾶστιγα
μετὰ τοσαύτης ἐντελείας.

Ὅτε ἐξῆλθε τοῦ Μαχόν, εἶδε μικρὸν ἄθροι-
σμα ἱππέων ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ δώδεκα ἱππεῖς,
οἵτινες ὥφειλον νὰ συνοδεύσωσι τὸ ταχυ-
δρομεῖον, χωρὶς ὅμως νὰ φανῶσιν.

Ὁ ἱλαρχὸς ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὴν
θυρίδα καὶ ἔκαμε νεῦμά τι εἰς τὸν λοχίαν,
ὅστις τοὺς ἐδιοίκει.

Ὁ Λεπρέτρ ἔδειξεν ὅτι δὲν παρετήρησε
τίποτε, ἀλλὰ μετὰ πενταχόσια βήματα, καὶ
τοι ἐκτελῶν μελωδίαν τινὰ διὰ τῆς μᾶστι-
γός του, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν ὅτι
ὁ ὅμιλος ἐκεῖνος ἐτέθη εἰς πορείαν.

— Περιμεínaτε, παιδιά μου, εἶπεν ὁ Λεπρέτρ
καὶ θὰ σᾶς δείξω ἐγὼ τὸν τόπον.

Καὶ ἐδιπλασίασε τὰ διὰ τῶν πτερνιστή-
ρων κεντήματα καὶ τὰς μαστιγώσεις, οἱ δὲ

ἵπποι ἐφαίνοντο ὡς ἂν εἶχον πτερὰ. Τὸ ὄχη-
μα διέτρεχε τὸ λιθόστρωτον ὡς ἀστραπή.

— Ἐ! κύρ Ἀντώνιε, ἀνέκραξεν εἰς τῶν ἐπι-
βατῶν, μήπως εἴμεθα μεθυσμένοι;

— Μεθυσμένοι βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ Λεπρέτρ,
μὲ ἐξώφυλλα κοκκινογουλίων.

— Ἀλλ' ἂν υπάγωμεν οὕτως, ἀνέκραξεν ὁ
Ρολάνδος κύπτων τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς θυ-
ρίδος, ἡ συνοδεία δὲν δύναται νὰ μᾶς φθάσῃ.

— Ἀκούεις τί λέγει; ἠρώτησεν ὁ εἰς τὸ ἐξω-
τερικὸν μέρος καθήμενος.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, ὁ Λεπρέτρ, δὲν ἀκούω.

— Λοιπὸν σοὶ λέγει ὅτι ἂν υπάγωμεν οὕτως
ἡ συνοδεία δὲν δύναται νὰ μᾶς φθάσῃ.

— Καὶ ἔχομεν συνοδείαν; ἠρώτησεν ὁ Λε-
πρέτρ.

— Βέβαια, διότι φέρομεν χρήματα τῆς κυ-
βερνήσεως.

— Τότε εἶνε ἄλλο πρᾶγμα, ἔπρεπεν ἐξ ἀρ-
χῆς νὰ μοῦ τὸ εἴπητε.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ βραδύνη τὴν πορείαν του,
τὸ ταχυδρομεῖον ἐξηκολούθησε τὸν αὐτὸν
δρόμον, καὶ ἂν ἐπῆλθε μεταβολὴ τις εἶνε
ὅτι ἐπῆρύξησε ταχύτητα.

— Μάθε ὅτι ἂν μᾶς συμβῇ δυστύχημά
τι, θὰ σοῦ συντρίψω τὴν κεφαλὴν μὲ τὸ πι-
στόλιόν μου.

— Καλά! γνωρίζομεν τὰ πιστόλιά σας δὲν
ἔχουσι σφαίρας ἐντός.

— Ἴσως τῶν ἄλλων, ὄχι ὅμως καὶ τὰ ἰδικά
μου.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Λεπρέτρ.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του χω-
ρὶς νὰ ταρασσηται πλέον ἐκ τῶν παρατηρή-
σεων τῶν ἐπιβατῶν.

Διήλθον μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς τοιοῦτο-
τρόπως τὸ χωρίον Βαρέννην, τὴν Γρέχην,
τὴν Καπέλην καὶ τὴν Γρινσάνην· ἐν δὲ τέ-
ταρτον λεύγῃς τοῖς ὑπελείπετο εἰσέτι διὰ νὰ
φθάσωσιν εἰς τὴν Λευκὴν Οἰκίαν.

Οἱ ἵπποι ἔσταζον ἰδρώτα καὶ χρεμετίζον-
τες μετὰ λύσσης, ἐξέβαλλον ἀφρόν ἀπὸ τὸ
στόμα.

Ὁ Λεπρέτρ ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀπισ-
θεν αὐτοῦ, εἰς ἀπόστασιν δὲ χιλίων βημάτων
ὀπισθεν, οἱ σπινθῆρες ἔλαμπον ὑπὸ τοὺς πό-
δας τῶν ἵππων.

Ἐμπροσθέν του ὑπῆρχεν ἡ κλίσιν τοῦ ὀ-
ρους. Ὁ Λεπρέτρ ἔλαβε τὴν κατωφέρειαν
ἐκείνην, περιστέλλων ὅμως τοὺς χάλινους
καὶ φροντίζων, ὥστε νὰ δύναται ὁπόταν θέ-
λῃ νὰ κρατήσῃ τοὺς ἵππους.

(ἀκολουθεῖ)